

Nem oly régen, egy május elsejei napon, a családommal lementünk a Tisza-partra egyet ebédelni. Már lassan hagyománnyá válik a nálunk, hogy minden évben lemegyünk, és aztán ebédig ki-ki a maga útját járja, van, aki a tájban gyönyörködik, van, aki sétál a viruló erdőben, van, aki iszogat, aki főz, és persze aki szereli a pecákat, és már dobja is a vízbe, ha szerencsés az illető, még fog is valamit.

Mikor odaértünk, a tatám és a Gyula sógor mindjárt a bográcsot pakolták és abba a húst rakták paprikásnak, mindketten nagyon jól főznek, ezért is fogtak hozzá abban a pillanatban, mikor megérkeztünk. Mi, vagyis a többiek, kipakoltunk mindent, asztalokat, székeket, a már előre megfőzött tésztát, a salátákat és persze a pecákat. Az összes fiú rohant a vízhez, egyikük, Tamás, a legbátrabb, gyorsan meg is mártózott, de ez csak addig tartott, amíg a szülei meg nem látták, és jól ki nem kapott. Majd csak ezután kapta fel a botját, és dobta be a csaliját. Én is szerettem volna horgászni, de ebből csak annyi jutott, hogy néztem ahogy apukám csinálja, így hát hamar meguntam, és megnéztem mit csinálnak fent a többiek. Legtöbben beszélgettek, mivel a legkisebb köztük, Rozika, éppen aludt. Ezért Kata hívott, hogy menjek vele fűzfaágakból koszorút fonni. Ezt én még sohasem csináltam, úgyhogy valahányszor egy vékony ágat megpróbáltam meghajlítani, minduntalan eltört. Megmutatta ugyan szegény Kata vagy hatszor, hogy hogyan kell, nekem akkor sem sikerült. Végül is ráuntunk, és visszamentünk oda, ahol eredetileg táboroztunk. A fiúk ekkor még mindig pecáztak, de egy apró kárászon kívül nem fogtak semmit az ég világon. Apukám meg már rég feladta. A két szakács pedig úgy a pohár fenekére nézett, hogy a fákon levő pacsirták nem énekeltek úgy, mint ők. Endre éppen ekkor készült sétáltatni Vendelt, a kuttyáját. Úgyhogy közölte, hogy ebédidőre visszaér. Katával mi lefoglaltuk Rozikát azzal, hogy hoztak, szerencséjére, egy adag homokozó felszerelést és homokvár helyett, földvárat építettünk.

A paprikás már ekkor készen volt, finom illata átjárta az egész erdőt. Endre valóban időben ért vissza, de visszafelé majdnem felbukott egy kiálló gyökerben, és majdnem beesett a csalánba, szerencséje, hogy valami csoda folytán, a kutya visszahúzta. Ezután ettünk, a két italos meg még mindig énekelt, és vagy háromszor elmesélték ugyanazt, hogy hogyan szántották meg a földjeiket, és aki félbeszakította őket azt kiosztották, hogy hallgasson és falatozzon.

Ebéd után azzal voltunk elfoglalva, hogy Tamás, a legnagyobb lóköető, egy fa gyökerét próbálta kiásni, és valami óriási fehér hernyókat kiszedni alóla, mert azt állította, hogy az jó lesz csalinak, mi pedig nevettük. Aztán ezért is jól kikapott, mert egy az, hogy nyakig földes lett, a másik meg az, hogy nemhogy a halnak, de még az ördögnek sem kellett volna az ő frappáns csalija. Szegény Tamásra jellemző volt az, hogy mindig kikapott, de legalább vicces volt. Rozika ekkor már megint aludt, de nem sokáig, mert felébresztette az a zaj, amit az a két szakácsunk csapott. Az volt az egész történet, hogy szedték volna le a láncot a fáról, amin a bogrács lógott, de Gyula sógor beesett a susnyásba, és fekvé röhögött, a tatám meg állva

azon, hogy elesett. Akkor nagy nehezen kihalászták a bokor alól szegény Gyulát, és inkább leszedték a láncot ők, mert a nagy erőfeszítései közepette, neki ez sajnos nem sikerült.

A fiúk, és tagadhatatlan, hogy a lányok is, egy- egy szál csalánnal csapkodtuk egymást. Ez akkor jó bulinak tűnt, de utána nem, mert egy kicsit piros volt mindenki. Aztán magyarázhattuk, hogy mi történt, nem hitték el, mikor Tamásra fogtuk. Az ötlet ugyan az övé volt, de mi meg belementünk, úgyhogy mindenkit egyesével szidtak össze. Aztán a maradék időnkben elmentünk virágot szedni, de nem találtunk egy szálat sem. Csaba talált egyetlen egy körtét, és végül estig azzal fociztak, én meg szurkoltam Katával együtt, mivel egyikünk sem nem szeretett, sem nem akart focizni.

Hazafele menet mindenki nagyon ki volt fáradva, kivéve Rozit, mivel ő majdnem mindig aludt, de ez nem nagy csoda, mivel csak kétéves volt. Azzal hencegtek az előző napokban, hogy ők majd mekkora halakat fognak, hát így esett, hogy az ő tervük is füstbe ment, pont mint Petőfi Sándoré.